

Bijbelstudie over Efeze 4: 1-16

Eén lichaam en één Geest: dat is het thema in het eerste gedeelte van hoofdstuk 4. Het gaat om de eenheid van de christelijke kerk, ondanks de grote verscheidenheid die er in Efeze zeker was tussen christenen met een Joodse of niet-Joodse achtergrond. In hoofdstuk 2 is de principiële basis voor hun geestelijke eenheid beschreven: het verzoenend werk van Christus, Die vrede gemaakt heeft bij God en voor beiden (Jood en niet-Jood) de toegang ontsloot naar de genadetroon. Die eenheid moet echter ook beleefd worden en zichtbaar worden. Het is gave aan de gemeente (vers 4) maar ook de opgave voor de gemeente (vers 3). Om die waarde te zien en in die gezindheid te leven is voor alles ootmoed nodig (vers 2). Álle nederigheid, schrijft Paulus zelfs: dus niet af en toe in je beste ogenblikken, maar over de hele linie, als de altijd alles beheersende gezindheid (vgl. Fil. 2, 1-5). Men zal toen en nu de geschonken eenheid alleen kunnen bewaren wanneer de liefde als de band van de vrede de gemeente samenbindt.

Vers 4-6 beschrijft die eenheid als gave en dat dient als stimulans om die na te streven. In vers 4 wordt het belicht vanuit de Geest, in vers 5 vanuit de Zoon, in vers 6 vanuit de Vader. Trinitarisch dus: de drie-enige God werkt en schenkt deze eenheid.

Het ene lichaam wordt geleid door één Geest en bezielt van éénzelfde hoop op de toekomstige heerlijkheid. De ene Heere is de Koning van de Kerk. Hij werkt het geloof en is het voorwerp van het geloof. De waterdoop is het teken en zegel van de doop met de Geest. Door het geloof in de Zoon, geloof gewerkt door de Geest, leren we de enige God als Vader kennen. Hij is dus de Vader van allen, dat wil zeggen van alle ware gelovigen.

Was de apostel Paulus een onverbeterlijke idealist? Schrijft hij over dingen die vooral in theorie bestaan? Nee, het is het veel dieper: Paulus roemt in de genade waarmee God in Christus heeft omgezien naar Joden en niet-Joden om ze zalig te maken. Zo scheidt Hij Zelf een nieuwe gemeenschap, een volk dat toebehoort aan Hem en dat één is in Hem. Dit is de uitwerking van het evangelie, Gods antwoord op de zonde, voortkomend uit verkiezende liefde en het eeuwig welbehagen (h. 1). Waar de zonde ons van God en van elkaar vervreemdt, mensen uiteen drijft, verbittering en scheiding teweeg brengt, daar heelt het evangelie die diepe wonden en schrijnende breuken, en verbindt ze aan God en aan elkaar. Ter wille van dit evangelie is Paulus bereid te lijden en gevangenschap te verdragen (vers 1)!

Na de eenheid van de gemeente belicht te hebben, gaat Paulus vervolgens de verscheidenheid binnen de gemeente beschrijven. Er zijn allerlei zaken waarin mensen verschillend zijn: achtergrond, leeftijd, ras, niveau, sociale positie e.d. Maar daar heeft Paulus het nu niet over. Hij spreekt over de verscheidenheid in de geestelijke gaven. Alle ware gelovigen hebben gaven gekregen, maar niet allemaal dezelfde gaven. Het is dan ook van belang om het verschil te zien tussen de vrucht(en) van de Geest (Gal. 5,23; 1 Kor. 13) en de gaven van de Geest (1 Kor. 12 en 14).

Alle ware gelovigen dragen als ranken in de Wijnstok Christus (Joh. 15) de vrucht van de Geest. Met andere woorden: je kunt geen ware christen zijn als geloof, hoop en liefde ontbreken. Maar niet alle ware gelovigen hebben dezelfde gaven ontvangen. Daar is onderscheid. Onderscheid in gaven en onderscheid naar de mate waarin iemand een bepaalde gave heeft. De uitdeler van deze geestelijke gaven is de ten hemel gevaren Christus. De hemelvaart van Christus moeten we niet onderschatten, alsof dat vergeleken met Kerst of Pasen een wat onbelangrijk onderdeel is van de weg van Christus. Om te beginnen kon Christus pas terugkeren in het huis van Zijn Vader, nadat Hij en omdat Hij al het werk had volbracht dat de Vader Hem gegeven had om te doen. Hij heeft de gevangenis

waarin alle mensen door de zonde opgesloten zitten, gevangen genomen, zegt Paulus met een verwijzing naar psalm 68. Als de gevangenis echter zelf gevangen is, dan is hij dus overmeesterd en opengebroken en niet meer van kracht. Gods kinderen zijn bevrijde gevangenen.

Hun Bevrijder moest dus eerst neerdalen naar die gevangenis om die te overmeesteren, maar nu dat werk volbracht is, is Hij weer opgevaren. Hij heeft toen Hij ten hemel voer voor hen de weg gebaad naar hun nieuwe vaderland. Zijn volbrachte werk verschaft Hem en Zijn volk toegang tot de hemel. Hij heeft de hemel verdiend! Maar alles wat Hij heeft verdiend, de buit van Zijn overwinning, gaat Hij uitdelen. In de hemel is Hij is een positie om ook te *kunnen* uitdelen: Hij heeft alle macht in hemel en op aarde. Wat deelt Hij uit? De gave namelijk Zijn Geest en de geestelijke gaven. Vanwege de hemelvaart kon het Pinksteren worden! De gelovigen zijn nu één in het ontvangen van de gave, namelijk de Heilige Geest in hun hart; maar ze zijn onderscheiden wat betreft het delen in allerlei geestelijke gaven. Geleid door die Geest leven ze nu, tussen de gevangenis van toen en hun vaderland straks – tot eens alle dingen tot hun volheid, vervulling en volkomenheid zullen zijn gebracht (vers 10).

De kerk op aarde kan niet zonder leiding en zorg. De zorgzame Goede Herder Die Zijn leven heeft gegeven voor Zijn schapen, blijkt ook vanuit de hemel Zijn schapen te weiden en te leiden. Daartoe heeft Hij onderherders gegeven. Er worden er in vrij willekeurige volgorde een aantal genoemd: apostelen, profeten, evangelisten, herders, leraars. NB: de gaven van Christus blijken personen te zijn. Hij geeft ze aan Zijn kerk. De apostelen nemen hierbij wel de eerste plaats in. De mannen van het eerste uur, de twaalf en/of de zeventig, in elk geval door Christus Zelf afgezonderd voor een specifieke taak ten dienste van Zijn kerk. Het gaat om wat we vandaag een ambtelijke taak kunnen noemen, gericht op het onderwijzen van de gemeente in de apostolische leer en het toerusten voor een christelijk leven.

Dat doel is immers volgens vers 12 de toerusting van de heiligen, het bevorderen van onderling dienstbetoon, de opbouw van het lichaam van Christus.

In dat lichaam functioneren allerlei delen. De ambtelijke zorg is dus gericht op het optimaal laten functioneren van het hele lichaam, zodat ieder lid tot ontplooiing komt, tot eer van God. Er is dus een wisselwerking tussen de ambtelijke dienst en het functioneren van de gemeente. Het is niet de bedoeling dat de ambtsdragers actief zijn en de gemeente passief (andersom ook niet natuurlijk). Waar de ambtelijke toerusting wordt gezegend, daar zal de gemeente wel bij varen, het onderlinge dienstbetoon toenemen en het lichaam van Christus groeien naar de volwassenheid (vers 13). 'Toegroeien naar Hem, Die het Hoofd is', vers 15.

Wat voor groei wordt hier bedoeld? Getalsmatige groei van de gemeente is zeker niet uitgesloten, maar de geestelijke groei in kennis, geloof en liefde staat voorop. Getalsmatige groei is niet zonder meer een bewijs van geestelijke groei. De geestelijke groei van de leden is een zaak die plaatsvindt binnen het geheel van de gemeente; anders gezegd: geestelijke groei en gemeentezijn dienen hand in hand te gaan. Die geestelijke groei brengt een onderscheidingsvermogen met zich mee die de gelovigen in staat stelt om dwalingen en verleidingen te ontmaskeren en te weerstaan (vers 14).

Zoals in een lichaam gewrichten, pezen en banden zorgen voor verbinding en samenhang, en naar de antieke opvatting ook dienen om het gehele lichaam van voeding te voorzien, zo vormen ambtsdragers en gemeenteleden samen één geheel. Dat gaat van Christus uit (Hem dus alle eer) en de liefde zet de toon. En nu natuurlijk de vraag of onze gemeente hier een beetje op lijkt....

Vragen:

1. Lees samen de belijdenis van Nicea en let bijzonder op de artikelen waar het telwoord één wordt gebruikt. Er is eenheid in verscheidenheid. Wat vindt u wezenlijk en onopgeefbaar voor de eenheid? Wanneer wordt de verscheidenheid te groot om nog één te kunnen zijn?
2. Waarom gaat de Bijbel en Nicea uit van slechts één doop?
3. We dienen de eenheid te bewaren (vers 3) in een geest van ootmoed (vers 2). Kunt u dit concreet toepassen? Waarom zou die ootmoed zo belangrijk zijn voor eenheid?
4. Wat verstaat u onder geestelijke groei en geestelijke volwassenheid? Waaraan is dat te herkennen? Wat is daarvoor nodig? Hoe kun je elkaar daarin opscherpen?
5. Vers 14 spreekt over allerlei 'wind van leer.' Waar zou Paulus aan denken en waaraan zouden wij kunnen denken? Hoe bent u persoonlijk en als gemeente het beste weerbaar tegen deze 'wind van leer'? Hebben de ambtsdragers hierin een taak?